

Николай Лилиев

Люлеят се измамни
отражения...

Люлеят се измамни отражения
по водната безплодна равнина,
от сребърния блясък озарени
на приказна страна.

Изграждат се дворци неизградени
с възхода на безродната луна,
и носят се мечтите възродени
сред будна тишина.

Да вярвам ли, че тая бяла вечер,
въздъхвала над тъмните лози,
ще долови и моя зов сърдечен?

Да вярвам ли, че тя ще отрази
и ще приспи копнежа вековечен
и болката на бликнали сълзи?

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7788>]